

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **D. B.**, právně zastoupen Mgr. Tomaszem Pustówkou, advokátem se sídlem Hrabinská 498/19, Český Těšín, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě ze dne 21. 8. 2017 proti rozhodnutí žalované ze dne 4. srpna 2017, č.j. CPR-9146-2/ČJ-2017-930310-V242, o **správním vyhoštění**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci bylo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí.

[2] Žalobce podal v zastoupení advokátem v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 4. srpna 2017, č.j. CPR-9146-2/ČJ-2017-930310-V242. V žalobě konkretizoval tyto žalobní body:

- ✓ policejní orgány, a to jak žalovaná tak i správní orgán prvního stupně, překročily své zákonné kompetence, když učinily vlastní závěr o skutečnosti, která náleží do výlučné kompetence inspekce práce. Jestliže vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí policejního orgánu nepředcházelo správní rozhodnutí inspektorátu práce ohledně skutečnosti, že byla určitá činnost vykonávána ve vztahu závislé práce, jsou tato rozhodnutí nezákonná,
- ✓ žalovaná a policejní orgán zcela nesprávně posoudili výkon činnosti žalobce u společnosti RD Rýmařov jako výkon závislé práce bez pracovního povolení. Činnost žalobce u české společnosti měla nepochybně povahu služby poskytované služby zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení je třeba vykládat extenzivně v kontextu evropských směrnic a mezinárodních dohod, nikoliv tak, jak to činí žalovaná a policejní orgán v odůvodnění svých rozhodnutí. Smlouva uzavřená mezi společnostmi RD RYMAROV s.r.o. a VALMER ENERGY POLAND Sp. z o.o. byla smlouvou o spolupráci, jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců polské společnosti v oblasti technologie dřevostaveb. Z povahy věci toto zaškolení probíhá tak, že zaměstnanci po určitou dobu vykonávají konkrétní stavební činnosti – službu pro společnost RD RYMAROV s.r.o., přičemž současně přijímají hodnotu – v podobě zaškolení v oblasti určitého technologického postupu. Jedná se tedy o poskytování dvou vzájemných služeb. Takovouto činnost lze nepochybně podřadit pod ustanovení § 998 písm. k) zákona o zaměstnanosti,
- ✓ ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti bylo vyloženo v rozporu se směrnicemi Evropského parlamentu a Rady č. 200/123/ES a 96/71/ES,
- ✓ je nepatřičný závěr, že nepředložení důkazních návrhů je vykládáno v neprospěch žalobce. Žalobce nenese důkazní břemeno ohledně skutečnosti, zda konal či nekonal závislou práci, naopak policejní orgány mají povinnost ex officio vyhledat a vyhodnotit důkazy ve prospěch i v neprospěch žalobce. Byl tak nedostatečně ve správním řízení zjištěn skutkový stav.

Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení a uložit žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 1. 9. 2017 popřela oprávněnost žaloby, odkázala na svůj správní spis, zdůraznila úplnost zjištěného stavu věci. K námitce překročení své kompetence uvedla, že v daném případě nebylo sporu o tom, že žalobce vykonává výdělečnou činnost, při které byl kontrolován, a to v pracovněprávním vztahu k polské firmě (což ostatně žalobce zdůrazňoval i v podaném odvolání ve věci), a proto žalovaný konstatoval, že se jednalo o závislou výdělečnou činnost. Nakonec pokud žalobce nebyl v postavení osoby samostatně výdělečně činné (což netvrdil ani v řízení a netvrdí ani v žalobě), pak žalobce jako zaměstnanec polské firmy jinou než závislou činnost vykonávat ani nemohl. Není pravdou, jak žalobce nesprávně dovozuje, že si správní orgány v daném řízení

učinily úsudek o tom, že se žalobce dopustil přestupku (správního deliktu), nic takového totiž žalobce ve svém rozhodnutí nekonstatuje, pouze hodnotí zjištěný skutkový stav. O tom, že žalobce vykonával závislou činnost (jako zaměstnanec polské firmy), není podle názoru žalovaného pochyb, a tvrzení žalobce, že by byl dovozován výkon závislé činnosti mimo pracovní poměr, není pravdivý. Aby výdělečná činnost cizinců, kteří byli vysláni na území České republiky, mohla být vykonávána bez pracovního povolení, musí být splněny podmínky stanovené zákonem č. 435/2004 Sb., který vychází z unijních předpisů. Z citovaného zákonného ustanovení jasně vyplývá, že se povolení nevyžaduje v případě cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie (s odkazem na čl. 49 a následující Smlouvy o založení Evropského společenství). Přestože si „zaškolení cizinců“ žalobce vysvětluje jako poskytování dvou vzájemných služeb, žalobce ve svém rozhodnutí podrobně konstatoval, proč na žalobce výjimku aplikovat nelze, když současně své úvahy, na kterých trvá, vyvodil z unijních předpisů a unijní judikatury. Aby se na cizince vztahovala výjimka ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., musela by polská firma poskytovat pro firmu českou nadnárodní službu, na kterou se podle unijních předpisů vztahuje volný pohyb služeb a v té souvislosti poté také volný pohyb pracovní síly. Protože nebylo zjištěno, že by polská firma uvedenou nadnárodní službu poskytovala, a účastník řízení ani o poskytování takové služby nic netvrdí a nedokládá, pak se nemůže dovolávat výjimky citovaného ustanovení, protože na zjištěný skutkový stav ji aplikovat nelze. Navrhla žalobu zamítnout a vyslovila souhlas s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání.

[4] Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydaného pod č.j. KRPT-255669-54/ČJ-2016-070022 ze dne 22. 2. 2017, ve věci správního vyhoštění, potvrdila. V odůvodnění se vypořádala s námitkami uvedenými v odvolání a ztotožnila se s názorem správního orgánu I. stupně. Jmenovanému tak bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b), bod 3 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu v ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování byla stanovena na 30 dní od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že na cizince se nevztahuje překážka vycestování.

[5] Z obsahu správního spisu žalované soud zjistil:

- z úředního záznamu, že dne 9. 11. 2016 v 10:00 hodin byla provedena součinnostní akce PČR OCP OPKPaE Frýdek-Místek, detašovaná pracoviště Krnov a Chotěbuz a dalších s OIP Ostrava a Celního úřadu v objektu firmy RD Rýmařov, s.r.o., se sídlem 8. května 1191/45, Rýmařov, zabývající se výrobou montovaných rodinných domků, a to pobytová kontrola. Na pracovištích ve výrobním procesu bylo zastiženo sedmnáct

cizinců státní příslušnost Ukrajina a jeden cizinec státní příslušnosti Rusko, když všichni pracovali při výrobě dílů montovaných domků, kdy vykonávali pracovní činnost v pracovním oděvu, přičemž byla pořízena fotodokumentace výkonu jejich práce. Mezi kontrolovanými cizinci byl zjištěn i žalobce. Cizinci byli ubytováni na hotelu Praděd v Rýmařově anebo v areálu Rýmařov s.r.o.;

- žalobce měl platný cestovní pas a vízum č. 007411126 s platností od 14. 12. 2015 do 8. 10. 2016, typ D, s dobou pobytu 180 dní, vydané konzulátem Polské republiky ve Lwowu a kartu pobytu Polské republiky;
- dne 9. 11. 2016 bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, včetně poučení, a téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočnice. Žalobce ve svém vyjádření po seznámení s podklady pro rozhodnutí uvedl, že dne 17. 2. 2016 odjel z Ukrajiny do Polska, kde byl asi tři až čtyři dny, přijel na pozvání firmy, jejíž název si již nepamatuje, a protože se neuskutečnila práce, kterou měl dohodnutou, zavolaal panu Z. W. z firmy VALMER ENERGY POLSKA Sp. Z o. o. a ten jej zaměstnal. Po sepsání pracovních smluv byl ihned vyslán na pracovní cestu do České republiky, konkrétně do firmy RD Rýmařov. Byl přivezen osobním vozidlem majitelem firmy p. W. a následujícího dne začal v této firmě pracovat, lepil thermo izolaci na obvodové zdivo skeletu. Byl ubytován přímo v objektu firmy na adrese 8. května X, R. Za práci dostával měsíčně 1850 zlotých a tuto mzdu mu hotově vyplatil p. W. Vízum Polska si vyřídil, aby tam mohl pracovat. Při jeho vyřizování nevěděl, že bude pracovat v České republice a žádnou pracovní smlouvu ohledně práce v ČR nepodepisoval. Pracovní oblečení mu poskytla firma RD Rýmařov. Práci v ČR měl slíbenou do konce roku 2016, ale s polskou firmou VALMER ENERGY POLSKA má sepsanou smlouvu do 20. 11. 2018. Dále uvedl, že v Nymburku žije jeho strýc a na území ČR nemá žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby. S návratem domů nemá žádný problém, ale není doma práce;
- součástí správního spisu je i protokol sepsaný s další kontrolovanou osobou panem D. B., nar. X, otcem žalobce, který uvedl, že z Ukrajiny do Polska odcestoval dne 24. 7. 2016 se svým kamarádem M. D. V Polsku byl zhruba dva až tři týdny, přijel na pozvání a pracovní smlouvu mu vystavila firma VALMER ENERGY POLSKA Sp. Z o.o. Na firmě se zaučoval jakožto obsluha řezací pily na řezání obvodového zdiva skeletu budoucích rodinných domů, bylo to pouze školení a nepobíral žádnou mzdu. Po zaškolení dne 15. 8. 2016 za ním do Polska přijel syn D. B., nar. X a šéf firmy VALMER ENERGY POLSKA, kdy si pamatuje jen jméno Z., nepamatuje si příjmení, je přivezl do Rýmařova v České republice, kde měl pracovat při montáži rodinných domů, kde jeho syn pracoval od února 2016. Ubytoval se přímo v objektu firmy na adrese 8. května R. a asi od 15. 8. 2016 začal ve firmě pracovat. Za práci mu byla vyplacena jednorázová mzda ve výši 500 eur, kterou mu vyplatil majitel polské firmy VALMER ENERGY POLSKA. Pracoval v hale jakožto obsluha řezací pily na řezání obvodového zdiva skeletu budoucích rodinných domů. Pracovní oděv nafasoval ve firmě RD Rýmařov. Vízum si vyřídil přes vízové centrum na

Ukrajíně ve Lvově a zaplatil za to 530 ukrajinských hřiven. Vízum si vyřídil, aby mohl v Polsku pracovat, protože na Ukrajině není práce. Nevěděl, že bude pracovat v České republice. Nemá žádnou pracovní smlouvu ohledně práce v České republice. V České republice chtěl pracovat do konce platnosti víza a domluva s polskou firmou byla do 10. 11. 2016, pak chtěl odcestovat na Ukrajinu. Za práci v České republice měl slíbenou odměnu 2,5 eura za hodinu. Dle zástupce polské firmy byly všechny doklady v pořádku;

- dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 12. 11. 2016, že vycestování pana B. D. na Ukrajinu je možné;
- k dotazům ohledně vydání povolení k zaměstnání na Úřad práce, o vydání zaměstnanecké karty na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky a na dotaz na Oblastní inspektorát práce ohledně stanoviska či zjištění dalších skutečností v souvislosti s provedenou kontrolou u firmy RD Rýmařov, bylo sděleno, že uvedený cizinec není hlášen na ÚP Bruntál, dle Ministerstva vnitra nebyla podána žádost o zaměstnaneckou kartu. Dle Oblastního inspektorátu práce ze dne 23. 11. 2016 s odkazem na předložené listiny RD RÝMAŘOV uzavřelo s polským zaměstnavatelem VALMER ENERGY POLAND sp. z o.o. ode dne 14. 1. 2016 „Smlouvu o spolupráci“, jejíž předmětem je pronájem pracovníků za účelem jejich proškolení v rozsahu – provádění prvků budov a jejich montáže, dokončovacích prací na hotových objektech budovaných v systému Rýmařov. Záměrem je spolupráce s polskými firmami v oblasti výstavby budov v budoucnu v Polsku a na Ukrajině. Za účelem zapracování byli cizinci do RD Rýmařov vysláni, přičemž jsou zapracováni ve smyslu zákoníku práce § 228, to znamená, že toto zaškolení nebo zaučení se považuje za výkon práce, za který přísluší mzda. Za odpracované hodiny vystavuje měsíčně polský zaměstnavatel fakturu, kterou RD Rýmařov v souladu se „Smlouvou o spolupráci“, proplácí. V závěru informace Oblastní inspektorát práce uvedl, že vzhledem ke zjištění, že D. B. výkon závislé práce prováděl pro polský subjekt VALMER ENERGY POLAND sp. z o.o., NR 101521360, NIP 7282791794, bude kontrolní zjištění postoupeno Vrchnímu inspektorátu práce, odboru legálnosti zaměstnávání Polské republiky. Předloženy fotokopie „Dohody o záměru“ sepsané mezi RD Rýmařov, s.r.o. a VALMER ENERGY POLAND sp. z o.o. dne 10. 12. 2015, ve které obě strany prohlásily, že zahájí spolupráci v oblasti školení zaměstnanců firmy Zbimar Plus ohledně moderních průmyslových technologií založených na prefabrikaci dřeva, přičemž rámcová smlouva bude uzavřena dle pravidel Směrnice 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb;
- dne 9. 2. 2017 Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie obdržel od Z. W. informaci, že vysílání pracovníků je primárně zaměřeno na získání zkušeností a dovedností výstavby domů typu RD Rýmařov za účelem jejich využití firmou VALMER ENERGY POLAND sp. z o.o. k investicím na území Polska, Ukrajiny nebo členských zemí. Pracovníci po celou dobu zůstávají v pracovním poměru a podléhají

přímému vedení firmy VALMER ENERY POLAND. Za účelem seznámení se s celým procesem výstavby domů pracovníci musí pracovat společně s pracovníky české firmy. Pan D. B. vlastní kartu pobytu na 3 roky a také vlastní všechny doklady související se zaměstnáním a vysláním do firmy RD Rýmařov, tj. pas, vízum, osvědčení o záměru svěřením výkonu práce, pracovní smlouvu, školení v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, lékařské potvrzení, kartu pobytu, dokument A1 – potvrzení i o příslušnosti k právním předpisům sociálního zabezpečení. Dále v této informaci odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 9. 2014 č.j. C-91/13, dle kterého nemusí polský podnikatel, který vysílá za prací do jiného členského státu občany třetích zemí, žádat o pracovní povolení na území jiného státu Unie;

- dle vyjádření Ing. R.S., výrobního ředitele RD Rýmařov s.r.o., ze dne 1. 2. 2017, v seznamu uvedení pracovníci (mezi nimi i žalobce, pozn. soudu) jsou vysláni z firmy VALMER ENERGY POLAND do firmy RD Rýmařov za účelem školení a seznámení se s technologickým systémem při výstavbě domů typu RD Rýmařov a vykonávání práce pro firmu VALMER ENERGY POLAND. Firma VALMER ENERGY POLAND zakoupila od firmy RD Rýmařov ochranný oděv, který byl předán pracovníkům. Pracovníci jsou seznamováni s technologiemi díky jejich začlenění do českých pracovních skupin. Pracovníci jsou zcela podřízeni vedení firmy VALMER ENERGY POLAND, která jim vyplácí mzdu za vykonávanou práci. Veškeré dojednání, změny funkcí ve výrobním oddělení a vysílání jednotlivých pracovníků na montáže mimo podnik dojednává firma RD Rýmařov s vedením firmy VALMER ENERGY POLAND. Osobou zmocněnou ze strany firmy VALMER ENERGY POLAND k dozorování pracovníků při běžné organizaci práce a při tvorbě harmonogramu práce v podniku je vedoucí skupiny D. B.

[6] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

[7] Podle § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti,povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince k) který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

[8] Podle § 2 zákona č. 261/2006 Sb., zákoníku práce, je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Právní posouzení věci samé

[9] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), nepřípustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s.ř.s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Protože účastníci řízení nevyslovili nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, soud rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez jednání.

[10] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[11] Pokud se týká prvního žalobního bodu ohledně údajného překročení své zákonné kompetence policejními orgány, jestliže učinily vlastní závěr o skutečnosti, která náleží do výlučné kompetence inspekce práce, a to, zda určitá činnost je vykonávána ve vztahu závislé práce, soud tomuto názoru nepřisvědčil. Práci, kterou žalobce vykonával jako práci závislou, vyhodnotil v prvé řadě právě Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (viz doplňující informace k součinnostní kontrole v RD Rýmařov ze dne 23. 11. 2016) na základě poznatků získaných součinnostní kontrolou Policie ČR a Oblastním inspektorátem práce v RD Rýmařov dne 9. 11. 2016. Oprávnění a současně povinnost úřadu a inspektorátů kontrolovat dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů, z nichž vznikají zaměstnancům, příslušnému odborovému orgánu nebo radě zaměstnanců nebo zástupci pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, náhradě mzdy nebo platu a náhradě výdajů zaměstnancům atd. je upraveno v ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, přičemž dle odst. 3) úřad a inspektoráty kontrolují dodržování právních předpisů upravujících právní postavení zaměstnanců vyslaných k výkonu práce v rámci nadnárodního poskytování služeb. Námitku žalobce, že žalovaná a ani správní orgán prvního stupně nebyli oprávněni k vyhodnocení výkonu činnosti žalobce jako závislé práce, soud shledal lichou. Ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu umožňuje rozhodnout na základě vlastní úvahy v případě, že neexistuje rozhodnutí o předběžné otázce s vymezením, že nelze učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu. Samotný zákon o pobytu cizinců obsahuje vlastní definici pojmu zaměstnání, lze tedy dovodit, že předpokládá úvahu správních orgánů rozhodujících na základě tohoto zákona o posuzování této otázky.

[12] K námitce druhé o nesprávném posouzení výkonu činnosti žalobce u RD Rýmařov jako výkonu závislé práce bez pracovního povolení, jestliže žalobce byl do RD Rýmařov vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. S odvoláním na citované v odstavci [7] tohoto rozsudku obsahuje ust. § 98 zákona o zaměstnanosti výjimky z podmínek sloužících

k ochraně pracovního trhu na území jednotného vnitřního trhu Evropské unie. Právě cit. § 98 upravuje postavení cizinců ze třetího státu s vazbou na jiný členský stát Evropské unie. Ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje na případy, kdy firma z jiného členského státu Evropské unie poskytuje služby na území České republiky, při nichž využívá zaměstnance-cizince ze třetích států, kteří získali v tomto „jiném členském státě Evropské unie“ oprávnění pracovat. Tímto směrem směřuje obrana žalobce. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že se svou činností podílel na poskytované službě polskou firmou VALMER ENERGY POLAND sp. z o.o. pro RD Rýmařov. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobce měl k dispozici pracovní smlouvu v polském jazyce ze dne 10. 5. 2016 sjednanou na dobu od 21. 5. 2016 do 20. 11. 2018 mezi ním a polskou firmou VALMER ENERGY POLAND, sp. z o.o. Mezi RD Rýmařov s.r.o. a VALMER ENERGY POLSKA sp. z o.o. byla uzavřena smlouva o spolupráci, kdy předmětem spolupráce je pronájem pracovníků firmy VALMER firmě RD RÝMAŘOV za účelem jejich proškolení v rozsahu provádění prvků budov, jejich montáže a dokončovacích prací na hotových objektech budovaných v systému RÝMAŘOV. Jestliže je tvrzeno, že šlo o poskytování služby firmou VALMER pro firmu RD RÝMAŘOV, je rozhodující posouzení, zda uvedená činnost je služba. Podstata služby v širším slova smyslu nespočívá pouze v poskytnutí pracovní síly, která by byla nadefinovaná příjemcem služby, ale její povaha plyne z celkového zajištění plnění na základě příslušného smluvního ujednání i se všemi případnými dopady plnění vadného. Při posouzení příslušné otázky je tedy nutné zahrnout ve vzájemné souvislosti veškeré aspekty individuálního případu, včetně pracovněprávních, tzn., že musí dojít i k posouzení všech znaků závislé práce dotčených zaměstnanců. Definicí služby, byť v jiném kontextu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č.j. 2 Ads 172/2014-28, kde vyslovil, že *v případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost*. Jednou z rozhodujících okolností pro posouzení poskytování služby je, že vyslaný pracovník vykonává práci pro vysílající podnik. V souzené věci však tomu tak není. Žalobce nekonal práci pro polskou firmu, nýbrž osobně vykonával práci pro RD Rýmařov, a je nerozhodné, že se mělo jednat o zaškolení a získání zkušeností se stavbou rodinných domů.

[13] V ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, definuje závislou práci v odstavci 1 následně: *Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. V odstavci 2: Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*

[14] Definiční znaky závislé práce nově po novele zákoníku práce zákonem č. 365/2011 Sb. vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13.2.2014 se zdůrazněním rozlišení znaků závislé práce na straně jedné a podmínek, za nichž má být konána, na straně druhé. Znaky závislé práce pak konkrétně spočívají v tom, že: práce je vykonávána, nejedná se o jednorázovou či příležitostnou spolupráci, osobní výkon práce či vykonávání práce, práce je

vykonávána podle zaměstnavatelských pokynů, přičemž skutečností osvědčující řídící pravomoc zaměstnavatele může být též určování a vykazování pracovní doby, hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť zaměstnanec musí jednat jménem zaměstnavatele, nemůže jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody, než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel, a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance na zaměstnavateli. V souzené věci soud nezpochybnil s odkazem na zjištěné ve správním spise, že žalobce při vykonávání práce byl kontrolován zaměstnanci společnosti RD RÝMAŘOV, ti mu také práci přidělovali, práci kontrolovali a byl ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Krajský soud přisvědčil žalované, že žalobce vykonával závislou práci.

[15] Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů, kterého se dovolává žalobce ve třetím žalobním bodě. Správní orgány obsah pracovní činnosti žalobce vyhodnotily v souladu s ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a soud neshledal v obecné rovině porušení Směrnic Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES, kterého se žalobce dovolával, aniž uvedl konkrétní ustanovení citovaných nařízení, které měly být porušeny. Pokud žalobce odkázal na rozhodnutí soudního dvora ve věci C-91/13, soud neshledal důvod k použití závěru citovaného rozhodnutí na nyní posuzovanou věc. V odkazované věci totiž šlo o skutečný výkon služby – montáž lešení. Konkrétní pracovníci, kteří jsou tureckými státními příslušníky a legálně pobývají a pracují v jejich hostitelském členském státě, tedy ve Spolkové republice Německo, byli vysláni na nizozemské území na omezenou dobu odpovídající době nezbytné pro provedení prací spočívajících v montáži lešení, kterou byla BIS pověřena společností Essent (Essent je společností usazenou v Nizozemsku, která pověřila BIS Industrial Services Nederland BV, jež je rovněž usazena v Nizozemsku, provedením prací spočívajících v montáži lešení v její pobočce nacházející se v Geertruidenbergu (Nizozemsko), aniž nizozemské orgány vydaly za účelem takového vyslání jakékoli pracovní povolení.

[16] Konečně soud nepřisvědčil ani vytýkané procesní vadě ohledně nepředložení důkazních návrhů žalobcem. Žalovaná právě na straně 4 svého rozhodnutí uvedla, že žalobce nepředložil žádný důkaz, který by vyvrátil zjištěné. Jak vyplynulo z obsahu spisu, správní orgány vycházely ze všech důkazů, které měly k dispozici, tedy i těch, které předložil zmocněnec žalobce, a které měly sloužit ve prospěch žalobce. Krajský soud shledal nedůvodnými námitky procesních pochybení žalované, neboť je zřejmé, že tato si pro své rozhodnutí opatřila dostatečné podklady, a její rozhodnutí tak vychází z úplně a přesně zjištěného skutečného stavu věci.

[17] S ohledem na popsání zjištění bylo podle názoru krajského soudu napadené správní rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, neboť není pochyb o tom, že žalobce naplnil skutkovou podstatu ustanovení [§ 119 odst. 1 písm. b\) bod 3 zákona o pobytu cizinců](#).

[18] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[19] Výrok II. a III. tohoto rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšná žalovaná se náhrady nákladů řízení vzdala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 3.10.2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně